

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra ASMADÆUS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 441. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889641131120/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

krammede Skygge. En svag, lun Vind strøg ind gennem de aabne Vinduer og bølgede Hattens Fjer og fyldte Kammeret med Gaardens og Tagenes Dunst af hede Sten og brændende Sol.

— Det var en pæn Tur! blev han ved, da hun ikke svarede. Fortryder du alligevel ikke, at du sagde nej og blev siddende her?

— Jeg tjente en Krone i Gaar! svarede hun kort, uden at se paa ham, med Haarnaale mellem Læberne og begge Hænder løftede op om Nakkehaaret.

Han tav lidt.

— Den kunde du jo have ventet med at tjene til i Dag! sagde han omsider. I Eftermiddag har du jo dog ikke saa travlt med at tjene!

— Pas din egen Bestilling! svarede hun og fik Haarnaalene anbragt. Jeg har syet fra Klokkeren fire i Morges! føjede hun til og strøg Haandfladerne imod hinanden og pustede over Fingrene for at faa løse Haar bort, og knejsede saa med et lille kort Kast med Nakken.

— Det er nu alligevel ærgerligt nok, at du skal ud i Aften! sagde han en Stund efter. Jeg havde tænkt at hvile et lille Pust hos dig! Men jeg kan vel faa Lov til at ligge her paa Sengen, til du kommer tilbage? spurgte han langsomt og godmodigt og puttede et Halmstraa fra Sengen ind mellem Tænderne og sad og vippede med det. Hvis ikke du skal ha' Jespersen hjem med dig! føjede han smaaleende til.

— Du kan gaa din Vej, kan du! svarede hun ligegyldigt og flyttede Hatten fra den hvide Kjøle og hen paa Sengens Hovedgærde.

— Stop! sagde han og rejste sig og lagde sin lange Arm om Livet paa hende og tvang hende ind til sig. Nej, gaa, det kan jeg ligegodt ikke!

— Slip mig! halvt raabte hun og pressede ham fra sig og saa

hastigt ned over sig. Dit lange Fjols, hvis du rører mig en eneste Gang til med dine beskidte Fingre, slaar jeg dig midt i Synet!

— Er det saa farligt Sjøv at have saa megen fin Stads paa? spurgte han og strøg kælent med sin Haand igennem Luften, som om han kærtegnede hende.

Hun skød ham til Side og rev Kjolen til sig og løftede den over Hovedet og lod den bruse ned om sig.

— Hvor er det egentlig, I skal hen? spurgte han.

— Paa Bakken! svarede hun kort og bandt Nederdelens Livbaand.

— Jamen, Signe, sagde han pludselig og saa befluppet paa hende, hvad skal jeg da gøre?

— Ja, hvor ved jeg det! svarede hun. Hvorfor er du kommet rendende? Du kunde jo blevet derude!

— Tror du, der er Pantelaanere i Landsbyerne? spurgte han og smilede.

— Du kunde holdt dine lange Fingre hos dig selv! svarede hun og stak de nøgne Arme i de halvklare Ærmer.

— Naa ja, mumlede han. Det var nu bare til Livets Ophold et Par Dage!

— Hægt mig dette her i Ryggen! sagde hun og drejede sig med Ryggen til ham. Men tag forsigtigt!

— Kan jeg saa ikke faa Lov at være her, Signe? spurgte han og hægtede langsomt og forsigtigt.

— Hvad skal du her? spurgte hun utaalmodigt og vendte sig med et Ryk om imod ham. saa han slap Hægterne, og saa paa ham. Kan du ikke begribe, at jeg ikke vil have noget at gøre med dig mere? Jeg skal ikke have noget af at komme paa Ladegaarden med dig og gaa som et Skarn alle mine Dage!

— Du bad mig dog blive hos dig forgangen Nat, Signe! Det var dig selv, der holdt paa mig! sagde han og saa med sine blaa Øjne paa hende og rystede paa Hovedet.